Hamburg, werkte daar in een scheepvaartkantoor en trouwde na enige tijd (in Londen) met een *Fräulein* Schaper. Ze was de dochter van een gemengdgehuwd ouderpaar te Bremen dat de lutherse godsdienst beleed. Het huwelijk droeg er toe bij dat Max Hirschfeld die Joods-orthodox opgevoed was, geheel van het ouderlijk geloof vervreemdde. In '98 vestigde hij zich in Rotterdam waar hij als vertegenwoordiger van de Britse *Cunard and White Star Line* een scheepvaartkantoor opende. Zijn zoon Hans (voluit dus: Hans Max) kwam in mei '99 als tweede van vier kinderen in Bremen ter wereld en werd daar gedoopt. Heine's woord: '*Der Taufzettel ist das Entreebillett zur europäischen Kultur*' werd door vader Max vaak aangehaald.[1]

Moeder Hirschfeld bleef moeilijkheden houden met het Nederlands. Alle kinderen kregen dan ook thuis van jongsaf les in het Duits. Het was een harmonisch, welvarend en ontwikkeld gezin waarin Hans Hirschfeld te Rotterdam opgroeide. Hij had een uitnemend verstand. Na een hbs doorlopen te hebben, ging hij economie studeren aan de Rotterdamse Handelshogeschool; hij promoveerde er in '22 met een dissertatie op het gebied van het bankwezen. Zijn vader had er te Rotterdam tal van relaties mee: Hans kreeg een functie bij de Rotterdamse Bankvereniging, maar toen deze in '24 bijna failliet ging, zocht hij zijn heil in Indië. Hij werd er als eerste vakeconoom aan de Javase Bank verbonden, waarvan Trip (wiens persoonlijkheid grote indruk op hem maakte) president was. Vermoedelijk was het ook Trip die, inmiddels gerepatrieerd, begin '31 de minister van arbeid, handel en nijverheid, Verschuur, op hem attent maakte toen Verschuur aan zijn departement een directeur-generaal van handel en nijverheid wilde verbinden. 'Weet u wel dat ik pas een-en-dertig ben?' was Hirschfelds eerste reactie toen Verschuur hem van Den Haag uit opbelde; de leeftijd bleek geen bezwaar.

In zijn nieuwe functie, waarin hij onmiddellijk van bijzondere capaciteiten blijk gaf, kreeg Hirschfeld met geen land meer contact dan met Duitsland: er moesten ingewikkelde economische onderhandelingen gevoerd worden, vooral om een zo groot mogelijk deel van de Nederlandse agrarische afzet te behouden; later kwamen daar, naarmate het betalingsverkeer meer aan banden gelegd werd, niet minder ingewikkelde financiële onderhandelingen bij. Ter regeling van dat alles moest jaarlijks een nieuwe overeenkomst gesloten worden die beide partijen een maximum aan voordelen en een minimum aan nadelen diende te bieden. Hirschfeld ontpopte zich als een geboren onderhandelaar; van meet af aan was hij de feitelijke leider van de Nederlandse handelsdelegatie die naar Berlijn placht te vertrekken.

[1] H. M. Hirschfeld, 19 nov. 1960.